

tudi mé pomagamo iskati; pa vendar še zdaj nihče ne vé, ali je najdena ali ne. Uže stari modrijani so rekali, da ima grozno tenko telo, ktereга vsak celó videti ne more.

R: Če ste pa taki nevérniki, da vse ométate, recite jej, naj pride iz kake računske knjige. Vsaj tega mi ne boste izpodkopavali, da tam se Resnica mora dobiti, ker dvakrat pet je bilo vselej po vseh zemljah deset, in ostane vselej samo deset, ko ne bode več niti knjige niti zemlje. Če ni pod klopjo nobenega lista, na katerem se bere: „enkrat ena je ena“, pa naj učiteljevo mizo odpre L, ki to lahko naredí, ker ima kljuko. — Naposled moram še nekaj opomniti. Denašnje končno razpravo mislim dati v abecedne „Novice“; torej zahtevam, naj se mi dovoli hitropisec s, ki to umetnost posebno dobro zná, kajti uči se je uže nekaj let. Zató je pa tudi ves grbast in kriv, ker vedno za mizo čepí.

A: Seja naj prenéha! (Sodnji zbor se umakne za učilniško desko, izza ktere zopet pride po dveh urah.)
(Dalje prihodnjič.)

Oda kavi.

Ko bi pač mi danih bilo
Namest dveh dvesto rok,
Da bi tresla ti kadilo,
Tolažnica vseh nadlog!

Ko b' imela glas grmeči,
Htela ž njim bi razodet'
Vsemu svetu, da največi
Čast in hvala gré kafét'.

Po širjavah, po daljavah,
Koder je človeški sléd,
Po vseh hribih, po planjavah,
Jeli bi ti slavo pet'.

Ko več teže lét ne zmaga,
Stari Noe oslabí,
Božja milost mu pomaga,
Vince delat' ga uči.

Res je dobro se krepčati
S sokom sáda trtnega;
Vendar ni mu verovati,
Ker nas déne rad ob tlá.

Slavni Gambrin, bistra glava,
Kuhat' pivo nam velí;
S pivom pa je spet težava,
Ker nemarno ž'vot mastí.

Od koristi žgan'ga vina
Satan sam le smé zapét',
Ker brez njega ta mrcina
Ne bi vladála po svét'.

Voda grlu sicer brani,
Da se žeje ne vsuší,
Pa, tak prav'jo modrijani,
Žabe v drobu zaredí.

Ti pa, kava, vsej dobroti
Si izviri! Po tvoji moč'
Marsikteri bolni s'roti
Naglo mine dolga noč.

Modri mož podpira glavo,
Jarem, misli, tare ga;
Našel pa še le je právo,
Ko s taboj se okrepčá.

Vboga žena od starósti
V revni bajtici medlí,
Po okusu pa sladkósti
Tvoji zopet oživí.

K tebi, ljuba, smo hitéli,
Klicali te na pomoč,
Ako v družbi smo veseli
Súkali se celo noč.

Bodi bela, bodi črna,
Vedno služíš nam na príd;
O dobroti tvoj'ga zrna
Mora svét prepričan bit'.

Dokler bode zemlja stala,
Bival ta človeški rod,
Pela se ti bode hvala,
Ti boš vladala povsod!

Dokler žena bo rodila
Otročiče na tem svét',
Bo hvaležna jih učila
V číslu vedno te imet'.

Tudi jaz vesela rečem:
Kava! bod' mi sestra ti,
K tebi, draga! se zatečem;
S tabo le se v mir' živí!

V Ljubljani.

Klara R.

Deželni zbori.

2. dne t. m. so se začeli deželni zbori. Začetek povsod je bil z govori predsednikov, ki so večidel želje izrekovali, da bi letošnji zbor bil plodnejši od lanskega; sledile so povsod naznanila predlogov vladnih in odborovih, preiskave novoizvoljenih poslancev itd. Važno je le to, da ces. namestnik v Gradcu je zboru naznanil, da letos ne bo nobenega deželnega zbora več. Hladnokrvne so bile dosihmal povsod obravnave, le — v ljubljanskem zboru je vihralo že brž v prvih sejah.

Deželni zbor v Ljubljani.

Prvo sejo, vpričo Njih ekscelencije cesarskega namestnika gospod barona Schloissnigga, svetlega knezo-

škofa gospod dr. Jer. Vidmerja, 27 poslancev in obile množice poslušavcev, začel je deželni glavar gosp. baron Codelli z ogovorom, rekši, da snedel se je zbor v resnobnem času; sivi oblaki krijejo politično obzorje; mir — glavna podlaga tečnega razvitka — nikakor ni zagotovljen; toliko večja je tedaj potreba, da svoje domače, notranje zadeve prevdarjamo edini in mirni. S trikratnim klicem na slavo Njih Veličanstva cesarja se končá predsednikov govor. Potem naprosi žl. gosp. Langer-ja, naj, kot najmlajši poslanec, bode danes pisatelj zapisnika. — Prvo delo zborovo bilo je preiskanje volitve, po kateri je bil g. Luka Svetec lani v Kočevji za deželnega poslanca voljen. (Gosp. Svetec zapusti dvorano za ta čas.) Gospod Ambrož v imenu deželnega odbora poroča, da gosp. Svetec je bil pravilno izvoljen in nasvetuje, naj se ta volitev potrdi. Gospodje poslanci Brolich, Krommer in Derbitsch nasprotujejo potrjenju, dr. Toman, dr. Zupan in dr. Bleiweis zagovarjajo. Gosp. Brolich pravi, da je pregledoval vse štatuse in dislokations-ausweise kranjskih uradnikov, pa Sveteca ne najde nikjer v definitivni (trdni) službi, — pobaral je 15 in še več §§. deželnega volitnega reda, pa nobeden ne govori za-nj! Svetec — pravi dalje — je sicer zdaj časten mestjan kočevsk, pa takrat, ko je bil za poslanca voljen, ni še bil; ne sklada se z njegovo vestjó, da bi to volitev kar naravnost potrdil; preišče naj toreč poseben odsek. Al k nesreči je g. Brolich pozivljaj se na §. 13. dosihmal še veljavne srenjske postave od leta 1849, misleč, da je voda na — njegov mlin. S tem §. pa podrl si je sam vés svoj previdik, ki ga je pred zidal. — Ko se je g. dr. Zupan ustavil zoper odsek, ki naj bi Svetcevo volitev še enkrat preiskaval, želi gosp. Krommer izvediti: ali je bil Svetec v trdni cesarski službi in kočevski mestjan že takrat, ko je bil za poslanca voljen? — Na to poprime g. dr. Toman besedo in opiraje se na §. 13 srenjske postave, ki pravi, da „uradnik je srenjčan tam, kjer po službi svoji ima stanovitno stanovališče“, bere dekret Svetcev, ki ga l. 1861 kliče v definitivno ustanovljeno službo c. k. okr. adjunkta v Kočevje; potem se pozivlja na to, da deželni odbor ne more si še ožjih oklepov delati kakor jih postava dela, — Kočevjarji so ga volili z veliko večino in s tem očitno pokazali, da prav njega hočejo za svojega poslanca imeti, — da mora nasprotovanje zoper volitev njegovo se opirati na kak skriven vzrok, ker je Svetec mnogozaslužen mož na polji slovstva slovenskega. Dr. Toman tedaj priporoča sprejem odborovega predloga. — Zdaj se vzdigne g. Derbitsch in govori zoper veljavnost volitve, pa obžaluje, da mora zoper Sveteca govoriti, ki bi bil gotovo delavna moč v zboru, al postava — pravi — mu gré čez vse, namreč srenjska postava od 24. aprila 1859. Al čmu si je g. Derbitsch sam delal to bridkost? Čmu je staro kopito Bachove postave, ktera nikdar nikoli ni veljave imela, celó iz Kranja seboj nesel? Requiescat in pace! — naj bi bil raji rekel in — žalosti bi mu ne bilo treba bilo. — Po gospod Derbitschu poprime dr. Bleiweis besedo in (slovenski) govori za Sveteca zoper govornike nasprotne. On ne more začudenja zatreči, da — prav nasproti znani prislovcici — ravno uradniki govoré zoper uradnika, ter pride v govoru svojem do tega, da pravi: če vprašamo Hrvate, kjer je g. Svetec uradnik bil, ali spada doli v njih srenjo? rekó nam, da ne, — in tû na domači zemlji zopet slišimo glasove, da tudi naš ni! Res žalibog, da se tako spolnujejo Prešernove besede, po katerih dežela naša „ima grob komej za nas.“ Bodimo postavni, pa tudi pravični! Leta 1861 smo enoglasno potrdili g. Jombarta za poslanca, ki takrat še avstrijsk državljan ni bil, in zdaj se tisti gospodje, ki so takrat o postavi molčali,

upirajo zoper Svetca, ki ima deželanstvo naše in postavo cesarsko za-se. Kar je enemu drago, je drugemu pravo! — to naj velja povsod. — Zdaj vstane gospod Krommer in pritrjuje, kar sta gospoda Brolich in Derbitsch govorila; večkrat med njegovimi besedami nastane vihar, ki se pa zopet vleže. Svetec — pravi — ne more potrjen biti, ker ni definitivni uradnik in ker ni bil srenjčan kočevski, ko je bil voljen. Res je sicer, kar je dr. Bleiweis rekel, da s g. Jombartom je bila taka; al kar smo enkrat nepostavno storili, ne smemo storiti vdrugo, vtretje itd. On je zoper volitev. — Gosp. dr. Zupan pravi na to, da bi ne bil več govoril, ako bi ne bili govorniki v eno mer povdarjali, da ni postavno, da potrdimo Sveteca, ako biti gospodje po svoje ne bi tolmačili postav in na take peščene tla bi ne bili zidali palač na sapo. Potem izpeljuje na dalje, da §. 13 srenjske postave ne govori nič o defenitivnih ali nedefinitivnih uradnikih, edino to pravi, da uradnik mora v srenji imeti stanovitno stanovališče. In prav ta §. spričuje veljavo Svetčeve volitve in neveljavo vsega, kar sta gg. Brolich in Krommer govorila. Gosp. Derbitsch pa s svojimi §. ni celó nič dokazal, ko se je nanašal na postavo od leta 1859, ki je bila že mrtva, ko se je rodila. — Ko je g. dr. Toman že govoril o postavi indigenata hrvaškega, — o vesti, ki navdaja vse poslance in ne le nektare, in je g. Derbitsch še odgovoril na opombo dr. Bleiweisa, da v zboru sedijo le poslanci in ne uradniki, je povzel še g. Ambrož kot poročevavec vse govore in vprašal, koga bi v največjo zadrego pripravili, ako bi ne sprejeli Sveteca? Gotovo le volivce iz Lašic, Ribnice itd., da bi morali še enkrat voliti. — Po vsem tem poprime besedo gospod cesarski namestnik baron Schloissnigg ter reče, da ni ga bila volja govoriti o tej pravdi, ktera popolnoma spada v opravilstvo deželnega zbora, pa silijo ga nekteri govori, ki jih je ravnokar slišal. Pred vsem reče, da deželni zbor ne more postav, če tudi so pomanjkljive, preminjati samovoljno; to se more zgoditi le po ustavni poti. Rekli so dalje nekteri govorniki, da volitev gosp. Sveteca ni postavna. Jaz ne vidim o tej volitvi nobene nepostavnosti (živi pravo-klici v središču). Gosp. Svetec je v Kočevji v ces. službi in tam ima svojo stanovitno stanovališče. (Pravo, pravo!) Res je, da vlada ga more kam drugam prestaviti, al tako more tudi vsacega družega uradnika. Gospod Svetec opravlja trdno službo, in ko je bil voljen, vžival je pri uradnikih tako imenovano dobrotno leto. Nikjer tedaj ne vidim nikakoršne nepostavnosti pri njegovi volitvi. (Pravo, pravo!) — Potem je sledilo glasovanje; v es zbor je potrdil volitev gosp. Sveteca, le gospodje Brolich, Krommer, Derbitsch in pa Lukmann — ne. Brž potem gosp. Svetec za deželne poslance predpisano obljubo stori. — Kmali potem je bil z žl. gosp. Langerjem vred za pisatelja zapisnikov na 14 dni izvoljen. — Cesarski namestnik naznani, da ministerstvo izročuje deželnemu zboru v drug posvèt srenjsko postavo. — V skrivni seji, ki je bila ta dan, je bilo sklenjeno, da gosp. Miroslav Vilhar, po naznanilu c. k. deželne sodnije zavoljo tiskarnega hudodelstva v „Napreji“ obsojen, ostane deželni poslanec, ker ona sodba nima dosihmal še pravne veljave.

V drugi seji deželnega zbora, 4. sušca, se gg. Kozlerju in Lokarju dovoli vsakemu 14 dni odpusta. Na to oznani gosp. predsednik, da je po deželni vladi prišel od ministerstva nov načrt za občinsko (srenjsko) postavo, ker lani izdelana ni potrjena, in nasvetuje, da bi se izročil v posvetovanje ravno tistemu odseku, ki je bil lani za to reč izbran. Zbornica pritrdi in gospodje: grof Ant. Auersperg, baron Apfaltern, Ambrož,

dr. Zupan, dr. Toman, dr. Bleiweis, Koren, Zagorec in Golob prevzamejo svojo nalogo.

Potem je gosp. žl. Strahl bral sporočilo deželnega odbora, v katerem ta na drobno odgovor daje za svoje djanje in ravnanje od 1. januarja 1863 pa do 1. marca t. l. ter tudi razklada, kako se je godilo tistim sklenitvam in prošnjam, ki so od lanskega deželnega zbora sklenjene ter vladi bile na potrjenje predložene. Odkritosrčno milovanje, da je tako silo malo obveljalo, kar je lanski zbor sklenil, odmeva se skozi in skozi po tem sporočilu; prava žalostinka je deželnemu zboru. — Ko je bilo to branje dokončano, poprime g. dr. Toman besedo ter govori, mnogokrat z glasnimi pravo-klici spremljan, da si ne more kaj, da ne bi izrekel svoje žalosti danes, kakor na dan žetve za tisto, kar je lanski deželni zbor posejal. Pusto je bilo — veli — polje narodne svobode, napredka, blagostanja; bilo je gosto zaraščena celina, in hrepenelo je vse potem, da velikodušni cesar zakliče narodne sinove, obdelavat to celino. In zares sklical jih je z oktoberskim diplomom in februarskim patentom na to delo. Zbrali so se deželni zbori in državni zbor. Prišli so radovoljni, goreči, pripravljeni žrtovati se za občni blagor. Prvo leto so samo vzorali in pripravili si orodje, da bodo drugo leto sejali. Sejali so zdravo, čvrsto seme. Al da bi seme obrodilo, treba je blazih življev od zgorej. Ali nismo — reče — poštenega semena sejali? Ali smo morda metali zrnje čez naše, nam pristojne meje? Ali se seme z našo zemljo in podnebjem ni skladalo? Nadjali smo se, da privejejo ugodni življi od zgorej. Pred nami je zdaj poročilo deželnega odbora, in mi smo iz ust enega častitega souda njegovega ravnokar slišali, da smo toliko dosegli, ko — nič. Naj tedaj izrečemo danes tukaj svojo žalost, o tem izidu, da se sliši gori do najvišega mesta, do vladnikov osode naše; morebiti bodo drugikrat mehkejši našim prošnjam. Bati se je, da ne samo žalost, ampak da tudi strah obuzame slehernega državljana, kadar smo v ugodnih okoliščinah, v mirnem času tako malo želi, kaj ko bi se pooblačilo, in bi privihrale vojske, ki svobodnemu razvitku niso mile! Govornik omeni potem, kaj smo dobili potrjenega od vlade, da je dovoljenje pasjega davka za Ljubljano, potlej naredba zastran požiganja ljubljanskega mahú in postava, kako se imajo narejati in zdržavati cerkvene in duhovske poslopja, — to je vse, kar nam je vlada to pot potrdila. On se čudi, da vlada zastran postave, ali se ima in kako se ima odpraviti cerkveni patronat, pričakuje od deželnega zbora, da naj ta stori prvi predlog, ker se je potem bati, da bo ta predlog že v načelu zoper vladine misli, pa bi potlej vse delo prazno bilo. Čudi se tudi, kako vlada zastran loterijskega posojila mora reči, da ga zato ni dovolila, ker ni čisto gotovo, ali bo se ž njim zaklad za gruntno odvezo v 50 letih popolnoma odložil ali ne. Govornik misli, da tak vzrok ni noben vzrok, ker se še ne more trditi, ali bodo v petdesetih letih državne razmere še take, kakor danes —. — Pri teh besedah zakriči g. Dežman (česar se nobeden ni nadjal), naj gosp. predsednik govornika zavrne „k predmetu.“ Ko potem začne še razkladati, da se je gosp. Toman v besede spustil, ki so na tem mestu odveč, kjer gré le za volitev odseka, je dr. Tomana pravična nejevolja obuzela, ter je umolknil, čeravno mu predsednik ni besede odtegnil. — Po sklepu deželnega zbora se je potem to odborovo poročilo izročilo na prevdarek posebnemu odboru 5tih udov, med kterimi je gospod dr. Toman dobil največ glasov. — Gosp. cesarski namestnik povzame potem besedo in razjasnuje nektare točke g. Strahlovega izvestja in dr. Tomanovega govora ter pravi, da do pičice vsega, kar na Dunaji hočejo, on tukaj ne more vediti, — da

najbolj njemu je žal, da cestna postava ni gotova itd. Na Dunaji pa je vlada tudi večkrat v zadregi, kako bi prav storila vsem deželam. Al za to, da zdaj ni vse po volji sl. deželnemu zboru, naj nikakor ne obupa, ampak marljivo naj dela na prid deželi. (Glasni pravoklici!) Dr. Bleiweis nasvetuje potem v imenu deželnega zbora, naj se Jožefu Pokornu, 40letnemu služabniku v tukajšnji nornišnici, iz milosti podari 100 gold., za to leto in za vsako leto do njegove smrti iz bolniške zaklade. Brez vseh besedi dovoli zbor enoglasno to miloščino. — Nazadnje se je še denarski (finančni) odbor 9tih udov izvolil, in s tem je bila seja končana. V pondeljek je bila tretja; o tej pa drugi pot.

Dopisi.

V Mariboru 5. sušca. * — Kakor indi, je tudi tukaj srenjski odbor po preteklih treh letih, za ktere je bil izvoljen, odstopil prostovoljno in svest si ustavne dolžnosti. V zadnji svoji seji 25. svečana še je sklenil, koliko je mesto mariborsko pripravno pomagati za ustanovljenje višje realke, pa tudi odločil denarno pomoč privatni trgovski šoli in pa telovadskemu društvu. O dotični prošnji telovadskega društva, ki se je v srenjskem odboru javno prečitala, samo malo besedic. Podpirajo namreč svojo revnost tudi s tem vzrokom, da jih narodnjaki ne podpirajo ter jim nasprotvajo „die Turnerei als deutsche Erfindung ansehend.“ Sicer nočem pretehtavati, kako bi stalo, ako bi „narodnjaki“ vsi izstopili, ampak zavračam samo oni vzrok, ki se Slovencem zopet podtikuje, kakor da bi Nemce ali nemške iznajdbe ali zavode sovražili! Ako se Vaš zavod, kakor pravite, od slovenske strani premalo podpira, prašajte lastno vest, morda najdete, da je prečudno, od onih podpiranja pričakovati, katerim ste pretili in jim morda še pretite; natolcujete jih pa vsakako, ako pravite, da Slovenci sovražijo gimnastiko, ker je „deutsche Erfindung!“ Slovenci dobro vejo, da gimnastika je grška stvar in da si te „Erfindunge“ niti Nemci niti Sloveni pripisovati ne morejo.

V Mariboru 3. sušca. — s — Vsled zadnjega izvanrednega glavnega zbora je tukajšnja čitavnica izrekla, da matici slovenski pristopi kot nesmrten ud. Pristopnina se plati jednok iz prostovoljnih prineskov, na ktere so naši domači in zunanji udje povabljeni; kolikor pa bi utegnili zmanjkati, se dodá iz istine čitavničine.

Ptuj 1. marca. ○ — Ljube „Novice“! povejte slovenskim čitavnicam, kako se njih sestrici pri nas godi, ker nič ne beró od besed, nič od veselí, kakor po družih mestih in trgih. Vem, da sem marsikterega dobrega domoljuba že razžalila, kateri so mi pošiljali časnike, povabila itd., pa še jim odgovorila nisem. Al jez nisem tega kriva. Že mesca julija l. l. so me nekteri domorodci tukaj osnovali, ko se je blizo sto udov oglasilo; dozdevalo se jim je, da bodem krepko in lepo v vsem dobrem napredovala; dali so mi vodila, v vseh poglavitnih točkah ednake tistim mojih sestric v Ljubljani, Celji in Mariboru; potem so poslali prošnjo do visoke deželne vlade, da se mi postavno dovoli, kar se je dovolilo jednorodnim drugim sestram; omislili so mi tudi prav čedno stanovanje. Vsaki dan sem se tedaj nadjala, da postavno stopim na beli dan. Po dolgem, dolgem čakanji prišel je od c. k. vlade odlok, da se po priloženih pravilih čitavnica v Ptuji dovoliti ne more; prenarediti je treba marsikaj. Odbor, kolikor je bilo mogoče, popravljene pravila v drugič predloži visocemu deželnemu uredu. Al po večmesečnem čakanji še zdaj odgovora dobil ni. Pisal je celó do g. državnega ministra, da bi si saj odgovora izprosil, pa do zdaj še

ni bil toliko srečen, da bi ga bil dobil. Celih sedem mescev že vse to trpi, sem od porodnega dné, da ne znam, ali imam živeti ali umreti. Res neka posebna osoda vlada nad ptujsko čitavnico! — Kakošna spodtika mora neki biti ptujskim Slovencem, uganjam sém ter tje ter si belim glavo. Nekteri pravijo, da jim je mesto neprijazno, in da je mestni odbor v teh zadevah vprašan odgovoril, da on potrebe čitavnice v Ptuji ne pozná. Drugi menijo, da zdaj deželno štajarsko vlado druge misli navdajajo, kakor unikat, ko ste se celjska in mariborska čitavnica ustanovljale. Še drugi trdijo, da v Ptuji je ognjišče domorodnega duha na Štajarskem, ker tukaj prebiva častiti gospod Herman, kteremu se je lani obilno zahvalnic z več ko 20tisoč podpisi poslalo, — da tukaj tedaj čitavnico dovoliti bi bilo tedaj nevarno! — Pa vse to se mi prazno vidi. Zakaj bi mi nekteri nemški mestjani bili sovražni, ne vem; saj se tudi jaz ne spodtikujem, ako bi njih „turnerji“ ko bistri sokoli do visoke line našega orjaškega stolpa ne plezali, in ako še tako glasno svoje nemške pesmi pevajo; — s slovensko pesmo pa se gotovo tudi naše obnebje okužilo ne bode. Da bi pa vlada se bala nevarnih prekucij v ptujski čitavnici, taka govorica se mi celó preetročja zdi. Tedaj prijaznega odloka od naše vsem avstrijskim narodom pravične vlade pričakujem. Naj bi ne odlašala dalje, kar je drugim dovolila, ne več, ne manj!

V Trstu 1. marca. *) V 6. listu letošnjih „Novic“ očita gospod dopisnik prestavljavcu slavnih deželnih zakonov za Primorje, da „se oznanila večidel tako predstavljajo iz nemškega, da se Bogu usmili!“ in več takega. Molčal bi in ne zavračal tega očitanja, ako ne bi sumljivosti budilo, in ako bi tako resnično bilo, kakor ni. Gospod dopisnik ima to napako, da tako rad mlati po germanizmih v takih spisih, v katerih jih je mnogo manj, nego v lastnem njegovem pisanji. Preverim ga lahko o tem, ako se hoče drage volje k meni potruditi. Pokažem mu — da molčim o drugih njegovih spisih — neko kritiko, ktero je pisal on sam v 1. list lanskega „Glasnika.“ V njej graja 8 napák in „grdih germanizmov“, ki so po njegovem — pa večidel le njegovem — prepričanju v neki knjigi, ki ima 208 strani. Tedaj na 208 straneh 8 napák in germanizmov! Pisatelj te knjige pa jih pokaže do 200! Ali tudi v kritiki, ktero je spisal gosp. dopisnik in ki ima le 3 strani, našel sem do 50 takih napak! Nikdar ne bi te reči bil omenil, ako bi pisatelj ne bil planil na prestave deželnih zakonov, češ, da so moje! Naj tedaj gospodu dopisniku najpred očitno rečem, da je pomota skozi in skozi, ako mene misli prestavljavca. Zastran prestav deželnih zakonov pa mu opomnim, da so po mojih mislih, če tudi nekoliko po hrvaškem zavite, še dosti dobre, tako dobre, da zeló dvomim, da je gospod dopisnik sposoben boljše predstavljati. Nikakor ni prav našega prestavljavca osumljevali gospodu deželnemu poglavarju, ki „Novice“ umeje in bere. Jezikovo znanje je težko, teže, nego se marsikomu zdi, in žalostno je, da misli marsikdo, ki še jezikovih pravil točno ne zná, da je uže učenjak. — Gospod dopisnik zahteva dalje, da se imajo zakoni vselej tako predstavljati, da jih lahko vsakdo umeje. To bi res dobro bilo, ali mogoče ni vselej. Kdor hoče vse zakone umeti, mora jako izobražen biti, ne le v jeziku, temuč tudi v mnozih družih rečeh. Ali morda gospod dopisnik misli, da je naš narod uže tako omikan, da nobeden pod solncem ne tako? Prostim in še celó učenim ljudém vsakega naroda se morajo zakoni razlagati, kakor vedno tudi

*) Ker gré v tem dopisu najbolj le za stvar jezika našega, nismo mogli odreči razjasnila po starem pravilu: „audiatur et altera pars.“ Vred.